

„Колкото за колониитѣ, да ли емигрирането прѣд-
ставлява за тѣхъ колосална полза — това е неоспоримо.
Но още не е доказано че ползата за еднитѣ трѣбва да бжде
врѣда за другитѣ. Емигрирането би трѣбвало да бжде
една добра сдѣлка, както за страната отъ гдѣто се еми-
грира, тѣй и за тая къмъ която се емигрира. Не всички
емитрирали, които, ако бѣха останали въ огнищата си,
биха могли да повърнатъ на обществото цѣната на от-
хранването имъ: бѣднитѣ, криминалнитѣ, слабоумнитѣ
и т. н. биха останали винаги върху гърба на обществото,
и биха увеличили цѣната на отхранването съ разносикитѣ
на подържането“.

„Силитѣ на емигрантитѣ, ако останатъ въ Италия,
не биха дали очакваната продуктивна ефикасность за
липсата отъ капитали. и за чрѣзмѣрната гъсто населе-
ность, която чрѣзъ трудовата конкуренция прѣдизвиква
спадането на надниците. Безработицата е вече застраши-
телно явление въ много области на Италия, а, при това,
безработнитѣ живѣятъ върху гърба на обществото безъ
да произвеждатъ; какво щѣше да бжде ако останяха
въ Италяя тритѣ милиона емигранти? (Смѣтано отъ
1876 г. нататкъ; споредъ по-точни изчисления тѣ сж 4
милиона).

„Увеличаването на населението може да прѣдста-
вява и позволява социалния прогресъ само тогава, ко-
гато годишната капитализация, турена въ отношине съ
излишѣка на ражданията върху умираията, дава за но-
витѣ дошли единъ коефициентъ на срѣдно богатство,
надвишаващъ съществуващото срѣдно богатство: въ
противенъ случай има застой или регресъ“.

„Емигрирането, като намалява тѣжеститѣ, които по
необходимость биха се увеличили, ако увеличаването на
населението и нуждитѣ не се компенсираше отъ едно
уголѣмяване на богатството, дѣйствиува като една голѣма